

הנדון:

העיר העברית הראשונה מסתירה את בושתה. לשווא.

רוחות רפאים

זה יהיה טוב לכל הצדדים. זה יהיה טוב לעובדים הערביים עצמם. זה יהיה טוב לשכנים היהודיים. זה יהיה טוב לביטחון הכל.

כאן אני מגיע אל התוסעה החמורה ביותר. חמורה מהכנא. חמורה מן ההתעלמות. מסתובבים בעיר מאות בריונים, ביניהם סאדיסטים קליניים, הלוכשים את מדי המישטרה ומישמרה הגבול.

אלה עורכים מזה שנים מיבצעים של ציד אדם. פורצים למגורי ערבים, בלתי יחוקים בש עות הקטנות של הלילה, ומשתעשעים בהת עללויות שונות, נוסח התפוז המכני, מהן מבחילות עד כי אי אפשר להעלותן על גבי הנייר. אחרים מסתובבים ברחובות, כניכול במ שימה ביטחוני, תופסים כל ערבי הנקרה בדרכס ומנחיתים עליו מכות. אחרים עוצרים ערבים סתם כד, עוצרים אותם באכזריות ומשחררים אותם בבוקר.

לא מדובר כאן על חשודים בפריצות או באונס — וכאלה יש בין הערבים ובין היהודים כאחד. מדובר על פועלים, העובדים ביום עבודה קשה בכניית העיר העברית, בניקוי רחובותיה והספקת פירות וירקות. אנשים עמלים, קשיינים, פשוטי עם.

אלפי ערבים חיים עתה בתל-אביב (וגם במקומות אחרים בארץ) כמו שהיהודים היו בעיירה אוקראינית או בגרמניה של 1933, כשכל לובשי-מדים עוברי-אורח יכול היה להתעלל בהם, להכותם, לעצורם על לא עוול בכסם, להשפילם עד עפר. ההשפלה היא מנת-חלקם היומית.

הם מתגנבים לאורך הקירות, או מתחנאים בערבים במקומות-מגוריהם העלובים. הגיוענות המחפירה ביותר מתגלה כאשר נודע למישטרה על יחסים בין ערבי ויהודיה — יחסים של אהבה, החוצה גבולות של גזע ולאום. אז פועלים השוטרים לא-אחת כאילו היו פלוגת-סער של כהנא. הערבי זוכה תמיד במכות רצה, ולעיתים קרובות מביימים נגדו אישום כלשהו, כדי שאפשר יהיה להתעלל בו — עד לשיחרורו עלי-יד השופט.

רק אידיוט מוחלט יכול להאמין כי זה בא כדי למנוע סח'ע. נכון ההיפך הגמור: מי שחי בהשפלה כזאת מתחיל לשנוא, ומי שהמתחיל לשנוא עלול לעזור לפעילות עוינת, ואף לבצעה בעצמו.

הפושעים במדים אינם פושעים רק נגד קורבנותיהם. הם פושעים גם נגד ביטחונה של העיר.

ני בטוח שאלפים רבים של שוטרים וקצינים, המבקשים לשרת את הציבור נאמנה, סולדים ממעשים אלה, המכתמים את מדיהם. אך לא די בסלידה, ולא די בבושה. עובדה היא שהערבים מהמשיבים לקרות, לילה אחרי לילה, ושנה אחרי שנה.

פה ושם מועמד שוטר לדין וזוכה בקנס ובמחבושי-על-תנאי, בתוספת נזיפה חמורה מפי השופט.

יחס זה הוא גרוע מצביעות. הוא הוסך את בעליו שותפים-לפשע.

יש שרמישטרה, יש מפכ"ל, יש מפקדי מחוז וקצינים בכירים. אם המעשים האלה ממשיכים להיעשות, חלה עליהם האחריות הישירה להם. בעיני הם אישיים יותר מאשר הבריונים עצמם. כלפיהם יש לכוון את האצבע המאשימה. מזה שלוש שנים מסורים המישטרה ומישמר הגבול כידי השר חיים בר-לב. האם השתפר משהו? השוכה היא שלילית מוחלטת.

אין זה סוד כי לתוך המישטרה הסתגנו יסודות גיועניים קיצוניים, חסידי המוצהרים של מאיר כהנא ודומיו. מעולם לא שמענו על סילוק אדם משרות המישטרה בגלל גישתו הגיוענית המוצהרת והמעשית.

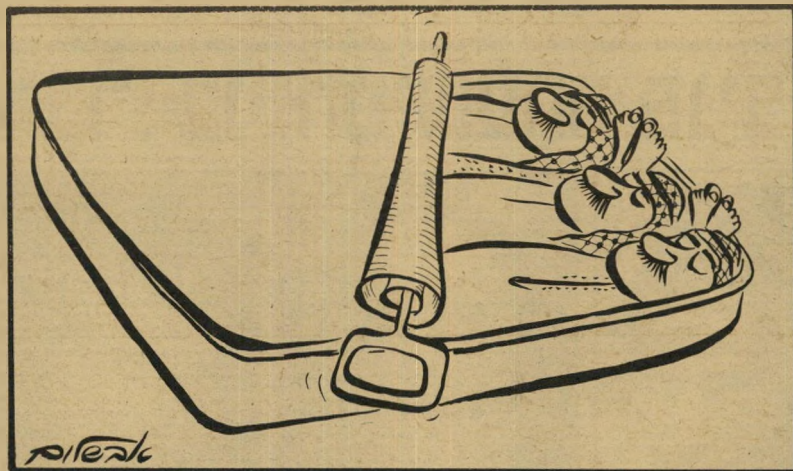
כאשר תבוא ההתפוצצות הכלת-נימנעת, שת-סכן את הרמוקריטיה ואת הביטחון, יאשים הציבור ההגון את ראשי המישטרה. אז לא יהיה מנוס מעריכת טיהור בצמרת.

אני מציע שהמישטרה תטהר את עצמה לפני שזזה יקרה.

אך בעיר נוצר מעגל-קסמים של מיפגע הרדי.

הפועלים, הגרים בתנאים אלה, אינם חשים בכל חוכה כלפי שאר דיירי-העיר, וכלפי הציבור שהם קיימים (אך לא חיים) בתוכו. יש תלונות רבות של שכנים יהודיים על כך שמדירות העובדים הערביים בוקע רעש בלתי-סביר, שמנגנים שם בקול רם מוסיקה מיוזרית (שהאוזן העדינה מתייחסת אליה כאל רעש סתם), שמלכלכים את חדריהם-הרחוקים, שיש כל מיני מיפגעים של רעש וליכלוך.

זאת ועוד: כמעט כל הפועלים האלה הם בחורים צעירים. כשהם רחוקים במשך כל ימות השבוע מבתיהם וממישפחותיהם, ממיסגרתם החברתית הרגילה והממושמת, הם נותנים את עיניהם בצעירות המקומיות, שהן יהודיות. הורי הצעירות, בייחוד כשהם שייכים לשכבות נחשלות, חרדים מפני הטרדת כנותיהם. הם נסערים עוד יותר כאשר הצעירות עצמן נותנות את עיניהן בצעירים אלה, שיש ביניהם יפיתואר ומנומסים כמו בכל ציבור, וגם לאימטע בוגרי תיכון וסטודנטים, שאינם מוצאים עבודה אחרת בגלל מוצאם.

זהו מצב קלאסי של גירוי גיועני. די בכמה אנשי-כהנא, כדי להבעיר חומרי דלק זה.

ני מציע לראש עיריית תל-אביב, לפרנסי העיר ולכל המוסדות האחראים לטפל בכי עיה זו בטרם יתרגש אסון גדול יותר. המושך המצב הזה מוכרח להביא להתפוצצות.

גם לולא היו קיימים בעיר יסודות גיועניים מאורגנים, שהשליטנות מתייחסים אליהם בסלחנות ובהבנה, יכול המצב להביא בכל עת להתפרעות המונית. בסופו של דבר יכול לצאת לעיר העברית הראשונה שם של עיר-פרעות, עם כל הסכנות הביטחוניות הכרוכות בכך. ההטפה לא תעזור הרבה, גם אילו היתה כנה. כל עוד אין משנים את המצב עצמו.

קודם כל, יש להסדיר את המצב החוקי של תושבי השטחים הכבושים, העובדים בתל-אביב והנאלצים לגור בה זמנית. יש לתת להם רישיון כדוי. על ההסתדרות לפרוש עליהם את הגנתה. על מועצת-הפועלים ונעמת לטפל בהם. יש לתת להם הרגשה מינימאלית של שייכות.

ובעיקר: יש לסדר להם מגורים ארי-עיים הוגנים.

יש צורך בהקמת בתי-הארוחה, מעין הוסטלים, במקומות הפנויים בעיר. אולי קרוואנים, אולי צריפים שוודיים, או אף מיני-אבן. מקומות שבהם יכול עובד וסטודנט לקבל לינת-לילה חרי-פעמית או למשך זמן-מה — בתנאים היגייניים סבירים, במקום המנוהל והמתוחזק היטב, תמורת תשלום מינימאלי סביר.

העיריה אינה מנתייחסת לעצם קיומם של רבבות בני-אדם אלה, הבונים את העיר והדואגים לחייה התקינים. נדמה כאילו אינם קיימים גם בשבילה.

ההסתדרות — האירגון הכללי של העובדים בישראל — שרוממות הסולידריות הפועלית כפיה, מתעלמת מהם גם היא. אין הם קיימים לגביה כאנשים הנוכחים בתל-אביב. תושבי השטחים הכבושים אינם קיימים לגביה בכלל. אורחי ישראל קיימים לגביה רק ככפריהם. כל המוסדות האלה אינם רואים את עצמם אחראים למה שקורה לבני-ישראל אלה. אין הם קיימים, בכל הנוגע להם. גם לגביהם, זהו ציבור של רואים-ואינם-נראים. אנשים בלי זכויות. אני שים שאינם בני-אדם.

ניכור המוחלט הזה הוא הרדי. ליתר דיוק: התנכרות הציבור היהודי לערבים אלה יוצרת התנכרות נגדיה. זהו הצד השני של המטבע, וגם אותו יש להבין, כדי לעמוד על טיב הבעיה.

תל-אביב התלונן מנהל בית-מלון מכר בד כי אנשי מישמרה-הגבול התנפלו כלילה על דירת עובדי הערביים בעיר, והתעללו בהם כסיגנון של אנשי פלוגת-הסער הנאציות.

ברמת-העמידר התנפלו בריונים על דירת עובי רים ערביים, התעללו בדיירים ושרפו את הדירה, כסיגנון של פוגרומצ'יקים אוקראיניים.

כבר פורסם על זה הרבה, ומעשים רבים קורים מבלי להתפרסם.

את מי יש להאשים? את הבריונים? בוודאי. הם חלאת המין האנושי.

אך לא הם האשמים העיקריים. האשמים העיקריים הם ראשי-הציר, בור, השרים והמפקדים. אותם האומרים אי-איי-איי.

אותם האומרים סטרטפוטרי. הם האשמים. הם הגיוענים.

אשר מפציע השחר, מתגלה העיר העברית הראשונה כעיר ערבית. כמעט כל המסתובבים ברחובותיה בשעה זו הם ערבים. זהו עובדה פשוטה: בתל-אביב גרים כיום אלפי ערבים, חלקם אזרחים ישראלים, ליום, חלקם תושבי הגדה והרצועה.

מי מנקה את הרחובות? ערבים. מי יבנה-יבנה בית בתל-אביב? ערבים. מי מפעיל את השוקים? ערבים. מי עובד במסעדות, בתי-המלון? ערבים. רבבות ערבים עובדים בתל-אביב מדי יום. אלפים מהם גרים בעיר, כצורה רישמית או בלתי-רישמית. חלקם מתחנאים במיטבחים ובי-חדרי-שרות. חלקם גרים במקומות שאינם ראוים למגורי-אדם. המאוששים מתגוררים בדרות ששכרו עבורם מעסיקהם היהודיים. נוספים על אלה סטודנטים ערביים הלומדים והגרים בעיר, ואזרחים ערביים העוסקים בכל המיקצועות — שחקנים, עיתונאים, ירקנים, גרים ולא גרים. חיים ולא חיים.

הו מעמד חדש של רואים-ואינם-נראים. משהו מעולם האגרה.

מי רואה את מטאטי הרחובות, את מסלקי האשפה? הם עובדים על פני הבריות, והבריות מתייחסות אליהם כאילו היו אוויר שקוף. כאילו פחיהאשפה נעים מאליהם, ללא מגע יד אדם. כאילו המטאטאים מפעילים את עצמם. כאילו הכתים נבנים מעצמם. כאילו השיפוצים נעשים מאליהם.

כאילו כל האנשים העוסקים בכך אינם בני-אדם כלל.

איש אינו מדבר איתם. אם יעלה על דעתו של תושב יהודי לפנות על ערבי כזה ולדבר אליו כלשוראדם, יגיב זה באפתעה ובפחד. אין הוא רגיל לכך משהו ידבר איתו — מלבד המעי-סיק או השוטר.

מן האנשים האלה נלקח היקר מכל — כבודם האנושי. רבים מהם נאלצים להתנפול ולקרוא לעצמם בשמות עבריים כדוים, לפי דרישת מעסיקהם. אחרים מרגישים שאינם קיימים כלל כבני-אדם.

מורה סיפרה לי פעם כי בבית-סיפרה, בלב העיר, עבד במשך הרבה ימים פועל ערבי חייר, ועסק בעבודות-שיפוץ. איש לא דיבר אליו, אף לא מורה אחר, אף לא ילד אחר. לבסוף ניגשה אליו ואמרה לו כמה מילים טובות על עבודתו. האיש נדהם, וכמעט ברח. אחר-כך השיב כשימחה ובאריכות, והסתבר לה שזה סטודנט, צעיר משכיל.

יש משהו גיועני מאור-מאור במצב זה. משהו חמור מכל מעשי מאיר כהנא. כי זהו יחס של דהימואניזציה כלפי ציבור שלם, יחס של אנשים שהיו נרעשים ומודעזעים אילו נאמר להם שהם גיוענים.

חם זה אינו מיוחד לאזרחים. הוא גם אופייני לשליטנות.